

לִיָּהּ, אוֹ קְרִיבוֹת, מָאִי קֶרְבָּן. אָמַר לִיָּהּ הָא יְדִיעַ
 הוּא לְגַבֵּי תַבְרִיָּא, קֶרְבָּן מֵאֵינוֹן פְּתָרִין קַדִּישִׁין,
 דְּמִתְקַרְבֵי בְּלָהוּ בְּחֻדָּא, וּמִתְקַשְׁרָן דָּא בְּדָא, עַד
 דְּאִתְעָבִידוּ בְּלָהוּ חַד, בְּיַחְוּדָא שְׁלִים, לְאִתְקַנָּא
 שְׁמָא קַדִּישָׁא בְּדָקָא חַוֵּי, חֻדָּא הוּא דְכִתִּיב קֶרְבָּן
 לַיְיָ. קֶרְבָּן דְּאֵינוֹן פְּתָרִין קַדִּישִׁין לַיְיָ הוּא,
 לְאִתְתְּקַנָּא שְׁמָא קַדִּישָׁא, וְלִיַּחְוּדָא לִיָּהּ בְּדָקָא יְאֹזֵת,
 בְּגִין דִּישְׁתַּבְּחוּ רַחֲמִין בְּכְלָהוּ עֲלָמִין. וְשְׁמָא קַדִּישָׁא
 דְּאִתְעָטַר בְּעֵטְרוֹי לְאִתְפַּסְמָא כֻּלָּא.

וְכֹל דָּא בְּגִין לְאִתְעָרָא רַחֲמֵי, וְלֹא לְאִתְעָרָא
 דִּינָא. וּבְגִין כֹּד לַיְיָ הוּא, וְלֹא לְאֱלֹהִים.
 לַיְיָ: אֲנִן צְרִיכִים לְאִתְעָרָא רַחֲמֵי, וְלֹא לְאֱלֹהִים,
 רַחֲמֵי בְּעֵינֵן וְלֹא דִינָא. אָמַר, זַפְּאָה חוּלְקֵי
 דְּשְׂאִילָנָא וְרוּחְתָּא מְלִין אֵלִין, וְדָא פְּרִירוּ דְּמַלְהָ.

לשון הקודש

פְּרָאוֹי בְּדִי שְׂיַמְצָאוּ רַחֲמִים בְּכֹל
 הַעוֹלָמוֹת. וְהַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שְׁהַתְעָטַר
 בְּעֵטְרוֹתָיו לְבִשָּׁם אֶת הַכֹּל.

וְכֹל זֶה בְּדִי לְעוֹרֵר רַחֲמִים וְלֹא לְעוֹרֵר
 דִּין. וּמִשּׁוֹם כֹּד לַה' הוּא, וְלֹא לְאֱלֹהִים.
 לַה' – אֲנִי צְרִיכִים לְעוֹרֵר רַחֲמִים, וְלֹא
 לְאֱלֹהִים. אֲנִי רוֹצֵים רַחֲמִים וְלֹא דִין.
 אָמַר, אֲשֶׁרֵי חֲלָקֵי שְׂשֻׁאֲלָתֵי וְהַרְוּחָתֵי
 אֶת הַדְּבָרִים הַלֵּלֵי, וְזֶהוּ פְּרִירַת הַדְּבָר.

אָמַר לוֹ, זֶה שְׂנַקְרָא קֶרְבָּן, קְרוֹב הִיָּה
 צְרִיךְ לְהִיּוֹת, אוֹ קְרִיבוֹת. מַה זֶה קֶרְבָּן?
 אָמַר לוֹ, הִרִי זֶה יְדוּעַ לְחֻבְרִים, קֶרְבָּן הוּא
 מֵאוֹתָם הַפְּתָרִים הַקְּדוֹשִׁים שְׂנַקְרָבִים
 בְּלָם כְּאֶחָד וְנִקְשָׁרִים זֶה עִם זֶה עַד שֶׁבְּלָם
 נִעֲשִׂים אֶחָד, בְּיַחְוּד שְׁלָם, לְתַמְנֵן אֶת
 הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ פְּרָאוֹי. זֶהוּ שְׁפָתוֹב קֶרְבָּן
 לַה'. קֶרְבָּן שֶׁל אוֹתָם פְּתָרִים קְדוֹשִׁים לַה'
 הוּא, לְהַתְתַּמְנֵן הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ וְלִיַּחְוּדוֹ

אָבֵל הָאֵל כְּתִיב (תהלים נא) זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשֻׁפָּרָה,
 לֵב נְשֻׁפָּר וְנִדְפָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. זִבְחֵי אֱלֹהִים
 כְּתִיב, וְלֹא זִבְחֵי יי'.

אָמַר לִיה, וְדָאֵי הָכִי הוּא, קָרְבַּן אֱלֹהִים לֹא כְּתִיב,
 אֶלָּא זִבְחֵי אֱלֹהִים. וְעַל דָּא שְׁחִיטָתָן בַּצִּפּוֹן,
 דִּהָא זְבִיחָה הוּא בְּגִין אֱלֹהִים, הֵהוּא סֶטֶר גְּבוּרָה,
 דִּיתְבָּסָם וַיִּתְבַּר רוּחָא דְדִינָא, וַיִּתְחַלֵּשׁ דִּינָא,
 וַיִּתְגַּבְּרוּן רַחֲמֵי עַל דִּינָא. וְעַל דָּא זִבְחֵי אֱלֹהִים,
 לְתַבְרָא חֵילָא וְתוֹקְפָא דְדִינָא קִשְׂיָא, דְכְּתִיב רוּחַ
 נְשֻׁפָּרָה, לְמַהוּי הֵהוּא רוּחָא תְּקִיפָא נְשֻׁפָּרָה, וְלֹא
 יתְגַבַּר רוּחִיה וְחֵילִיה וְתוֹקְפִיה. וּפְרַשׁ נֶשׁ פְּעֵי כְּדִין,
 לְמִיקָם עַל מַדְבַּחָא, בְּרוּחַ נְשֻׁפָּרָה, וַיִּכְסִיף מֵעוֹבְדוּי,
 בְּגִין דִּיהוּי הֵהוּא רוּחָא תְּקִיפָא תְּבִירָא, וְכִלָּא בְּגִין
 דְדִינָא יתְבָּסָם, וַיִּתְגַּבְּרוּן רַחֲמֵי עַל דִּינָא.

לשון הקודש

זִבְחֵי אֱלֹהִים, לְשֻׁבַר אֵת הַכֹּחַ וְהַתְּקִיף שֶׁל
 הַדִּין הַקָּשָׁה, שֶׁכְּתוּב רוּחַ נְשֻׁפָּרָה,
 שֶׁתְּהִיָּה אוֹתָהּ רוּחַ הַתְּקִיפָה נְשֻׁפָּרָה,
 וְלֹא יתְגַבַּר רוּחָהּ וְכֹחָהּ וְתְּקִיפָהּ. וְאִזּוֹ אָדָם
 צָרִיךְ לַעֲמֹד עַל הַמַּזְבֵּחַ בְּרוּחַ נְשֻׁפָּרָה,
 וַיִּתְבַּיֵּשׂ בְּמַעֲשָׂיו, כְּדֵי שֶׁתְּהִיָּה אוֹתָהּ רוּחַ
 תְּקִיפָה שְׁבוּרָה, וְהַכֵּל כְּדֵי שֶׁהַדִּין
 יתְבַּשֵּׂם, וַיִּתְגַּבְּרוּ הַרַחֲמִים עַל הַדִּין.

אָבֵל הָרִי כְּתוּב, (תהלים נא) זִבְחֵי אֱלֹהִים
 רוּחַ נְשֻׁפָּרָה לֵב נְשֻׁבַר וְנִדְפָּה אֱלֹהִים לֹא
 תִבְזֶה. זִבְחֵי אֱלֹהִים כְּתוּב, וְלֹא זִבְחֵי הוּ.
 אָמַר לוֹ, וְדָאֵי כְּדֵי זֶה, קָרְבַּן אֱלֹהִים לֹא
 כְּתוּב, אֶלָּא זִבְחֵי אֱלֹהִים. וְלִכְּנֵן שְׁחִיטָתָן
 בַּצִּפּוֹן, שֶׁהָרִי זְבִיחָה הִיא בְּשִׁבִיל
 אֱלֹהִים, אוֹתוֹ הַצַּד שֶׁל הַגְּבוּרָה
 שִׁיתְבַּשֵּׂם וַיִּשְׁבַר אֵת רוּחַ הַדִּין, וַיִּחַלֵּשׁ
 הַדִּין, וַיִּתְגַּבְּרוּ רַחֲמִים עַל הַדִּין. וְעַל כֵּן

אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לַיהוָה. (ויקרא א) אָמַר רַבִּי
 אֶלְעָזָר, הַאִי קָרָא הָכִי הוּא לִיה לְמִכְתָּב,
 אָדָם כִּי יִקְרִיב קִרְבָּן לַיהוָה. מֵהוּ מִכֶּם. אֵלָּא
 לְאַפּוּקֵי אָדָם הָרֵאשׁוֹן, דְּהוּא אֶקְרִיב קִרְבָּנָא בְּד
 פָּרָא קִדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא עֲלֵמָא, וְהָא אִיִּקְמוּתָּהּ, וְהָכָא
 מִכֶּם פְּתִיב, הַאִי אָדָם, לְאַפּוּקֵי אָדָם אַחֲרָא, דְּלֹא
 הוּא מִכֶּם. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁפִיר קְאָמְרַת,
 וְהָכִי הוּא.

רַבִּי אַבָּא פָּתַח, (תהלים מח) שִׁיר מְזֻמָּר לְבְנֵי קִרְחָה.
 הַאִי שִׁיר תּוֹשְׁבַחְתָּא מְעֵלְיָא הוּא, עַל פֶּל
 שְׂאָר תּוֹשְׁבַחְתִּין, דְּזָכוּ לְשִׁבְחָא לִיה בְּנֵי קִרְחָה. שִׁיר
 מְזֻמָּר: תּוֹשְׁבַחְתָּא עַל תּוֹשְׁבַחְתָּא. תּוֹשְׁבַחְתָּא
 דְּאֵתְפִלַּג לְתַרְיִן תְּשִׁבְחָן.

וְזָכוּ בְּנֵי קִרְחָה לְשִׁבְחָא לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְשִׁבְחָא
 דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל קָא אֶמְרִי. וּמַאי הוּא.

לשון הקודש

וְכַד זֶה.

רַבִּי אַבָּא פָּתַח, (שם מח) שִׁיר מְזֻמָּר לְבְנֵי
 קִרְחָה. הַשִּׁיר הַזֶּה הוּא תְּשִׁבַחַת מְעֵלָה
 עַל כָּל שְׂאָר הַתְּשִׁבַחְתוֹת שְׁזָכוּ לְשִׁבַח
 אוֹתוֹ בְּנֵי קִרְחָה. שִׁיר מְזֻמָּר – תְּשִׁבַחַת
 עַל תְּשִׁבַחַת, תְּשִׁבַחַת שְׁמַתְחֻלָּת
 לְשִׁבְחָתוֹ.

וְזָכוּ בְּנֵי קִרְחָה לְשִׁבַחַת אֵת כַּנְסַת

אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לַיהוָה. אָמַר רַבִּי
 אֶלְעָזָר, כִּד הָיָה לוֹ לְכַתֵּב הַפְּסוּק הַזֶּה:
 אָדָם כִּי יִקְרִיב קִרְבָּן לַיהוָה. מֵהוּ זֶה מִכֶּם?
 לְהוֹצִיא אֵת אָדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁהִקְרִיב
 קִרְבָּן בְּשִׁבְרָא הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא אֵת
 הָעוֹלָם, וְהָרִי פְּרֻשׁוֹהּ, וְכָאֵן פְּתוּב מִכֶּם,
 הָאָדָם הַזֶּה, לְהוֹצִיא אָדָם אַחֵר שְׁלֹא הָיָה
 מִכֶּם. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, יְפֹה אֶמְרַת,

דְּכַתִּיב, (תהלים מח) גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ
 הַר קְדִשׁוֹ. אֵימַתִּי אֶקְרִי קְדִשָּׁא בְּרִיךְ הוּא גָּדוֹל,
 בְּזִמְנָא דְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶשְׁתַּכַּחַת עִמִּיהָ, הָדָא הוּא
 דְּכַתִּיב בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ, הוּא גָּדוֹל בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ, עִם
 עִיר אֱלֹהֵינוּ.

אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה, אֱלֹהֵינוּ מָאִי בְּעֵי הָכָא.
 אָמַר לִיה הָכִי הוּא וּדְאִי, הֵאִי עִיר דְּחָלָא
 אֱלֹהֵינוּ, (ס"א חילא) וְתוֹשְׁבֵיחָתָא דִּישְׂרָאֵל הוּא. מָאִי
 מִשְׁמַע. אֶשְׁתַּמַּע, דְּמִלְכָּא בְּלָא מְטְרוֹנִיתָא, לָאו
 הוּא מִלְכָּא, וְלָאו הוּא גָּדוֹל, וְלָא מְהוּלָּל. וּבְגִין כֵּךְ,
 כָּל מָאן דְּלָא אֶשְׁתַּכַּח דְּכַר וְנוֹקְבָא, כָּל שְׂבַחָא
 אֶעְדוּי מִנִּיהָ, וְלָאו הוּא בְּכָלְלָא דְאָדָם. וְלָא עוּד
 אֶלָּא דְלָאו אִיהוּ כְּדָאִי לְאַתְּבָרְכָא.

לשון הקודש

אלהינו? אמר לו, כך זה ודאי, העיר הזו היא יראת אלהינו, (פחה) ותשבתהה של ישראל היא. מה משמע? נשמע שמלך בלי גבירה אינו מלך, ואינו גדול ואינו מהלל. ולכן כל מי שלא נמצא זכר ונקבה, את כל השבת מסירים ממנו ואינו בכלל של אדם. ולא עוד, אלא שאינו כדאי להתברך.

ישראל. והשבת של כנסת ישראל הם אומרים. ומה הוא? שכתוב (ש) גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. מתי נקרא הקדוש ברוך הוא גדול? בזמן שכנסת ישראל נמצאת עמו. והו שכתוב בעיר אלהינו, הוא גדול בעיר אלהינו, עם עיר אלהינו.

אמר לו רבי יהודה, מה עושה כאן

כְּתִיב (איוב א) וַיְהִי הָאִישׁ הַהוּא גָדוֹל מִכָּל בְּנֵי קָדָם,
 תִּנְיָן בְּסִפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סָבָא, דְּבֵת זִוְגוּ
 בְּדַחִילוֹ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָוֵה בְּוֹתִיָּה, וּמִסְפָּרָא
 דְּאַתְתִּיָּה אֶקְרִי גָדוֹל. אוֹף הָבָא, גָדוֹל יִי' וּמְהַלְלֵ
 מְאֹד, וּבְמָה הוּא גָדוֹל. הָדָר וְאָמַר, בְּעִיר אֶלְהִינוּ
 הַר קָדְשׁוֹ.

וּבְגִין כֵּן, תּוֹשְׁבַחְתָּא דָּא בְּשַׁנִּי. וְאִי תִימָא אֲמַאי
 לָא כְּתִיב כִּי טוֹב בְּשַׁנִּי. בְּגִין דְּזַמִּינִין
 לְאַתְפָּרְשָׁא. וְרָזָא דְמַלְכָּה (בראשית ב) לֹא טוֹב הָיִיתָ
 הָאָדָם לְבַדּוֹ, בְּזַמְנָא דְאִיהוּ לְבַדּוֹ לֹא טוֹב כְּתִיב.
 וְעַל דָּא לָא כְּתִיב כִּי טוֹב בְּשַׁנִּי.

גָדוֹל ה' וּמְהַלְלֵ בְּדִקְאֲמָרָן. יְפַה נּוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל
 הָאָרֶץ, תּוֹשְׁבַחְתָּא דְזִוְגָא דְלַהוֹן. יְפַה נּוֹף,
 דָּא קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְדָא צְדִיק, מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ,

לְשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ

תאמר, למה לא כתוב כי טוב בשני?
 משום ששתידים להפריד, וסוד הדבר –
 (בראשית ב) לא טוב היות האדם לבדו. בזמן
 שהוא לבדו, כתוב לא טוב. ולכן לא
 כתוב כי טוב בשני.

גָדוֹל ה' וּמְהַלְלֵ, כִּפִּי שְׂאֲמָרְנוּ. יְפַה נּוֹף
 מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ, הַתְּשַׁבַּחַת שֶׁל הַזִּוּג
 שְׁלָהֶם. יְפַה נּוֹף – זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,

כְּתוּב (איוב א) וַיְהִי הָאִישׁ הַהוּא גָדוֹל מִכָּל
 בְּנֵי קָדָם. שָׁנִינוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְנוּנָא
 סָבָא, שֶׁבֵּת זִוְגוּ הָיְתָה כְּמוֹהוּ בִּירְאֵת
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִהַצֵּד שֶׁל אֲשֶׁתּוֹ
 נִקְרָא גָדוֹל. אֵף כֵּן, גָדוֹל ה' וּמְהַלְלֵ
 מְאֹד. וּבְמָה הוּא גָדוֹל? חֲזֹר וְאָמַר, בְּעִיר
 אֶלְהִינוּ הַר קָדְשׁוֹ.

וּמִשּׁוּם כֵּן הַתְּשַׁבַּחַת הַזֹּאת בְּשַׁנִּי. וְאִם

בְּדִין הוּא חֲדוּוֹתָא דְכֻלָּא, וּכְנִסְת יִשְׂרָאֵל מִתְבָּרְכָא.

אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׁנֵב וְגו', אֵלִין אֵינוּן
נְצ"ח וְהו"ד, (דף ה' ע"ב) דְתַמָּן פְּנִישׁוֹתָא דְכָל
בְּרָכָאן, פְּנִישׁוֹתָא דְחֲדוּוֹתָא. מִתַּמָּן נִפְקָא עַל יְדֵי
דְהַאי דְרָגָא דְאַקְרִי צְדִיק, וְתַמָּן אֶתְכַנְשׁוּ בְּרָכָאן,
לְבַסְמָא לְהַאי עִיר קְדִישָׁא, וְלֹאֲתַבְּרָכָא מִתַּמָּן. כִּי
הֵינָה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ. אֵלִין כָּל פְּתָרֵי מַלְכָּא בְּכָלֵלָא
חֲדָא, וְלֹאֲתַר אַחְרָא מַלְיָן אֵלִין סְלָקִין.

תָּא חַזִּי, בְּשַׁעְתָּא דְדַבַּר נָשׁ מִתַּקָּן עוֹבְדוֹי עַל יְדֵי
דְקַרְבָּנָא, כֻּלָּא אֶתְבָּסֵם וְאֶתְקַרְבּוּ, וְאֶתְקַשְׁר׃
דָּא בְּדָא, בְּיַחּוּדָא שְׁלִים. חֲדָא הוּא דְכְּתִיב אָדָם
כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. כִּי יִקְרִיב לְקִשְׂרָא מַלְיָן בְּדָקָא חַזִּי.

לשון הקודש

משם. כי הנה המלכים נועדו – אלו כל
פתרי המלך בכלל אחד, ולמקום אחר
הדברים הללו עולים.

בא ראה, בשעה שאדם מתקן את
מעשיו על ידי קרבן, הכל מתפשם
ונקרב ונקשר זה בזה ביהוד שלם. זהו
שפתוב אדם כי יקריב מכם. כי יקריב
לקשר את הדברים כראוי.

זה צדיק, מושש כל הארץ, אז היא
שמחת הכל, וכנסת ישראל מתברכת.
אלהים בארמנותיה נודע למשגב וגו' –
אלו הם נצ"ח והו"ד, ששם התבנסות
של כל הפרכות, התבנסות של שמחה.
משם יוצאת על ידי הדרגה הזו
שנקראת צדיק, ושם התבנסו הפרכות
לבשם את העיר הקדושה ולהתברך

תָּא חַוִּי, אָדָם פִּי יִקְרִיב, לְאַפּוּקֵי מָאן דְּלֵא
 אֲתַנְסִיב, דִּהָא קַרְפְּנִיה לָאו קַרְפִּין, וּבְרַבָּאן
 לָא מוֹשְׁתַּכְחָן לְגַבִּיהָ, (ס"א על יְדִיהָ) לָא לְעִילָא, וְלֵא
 לְתַתָּא. מִמִּשְׁמַע דְּכִתְיִב אָדָם פִּי יִקְרִיב, שְׂאֵנִי
 הָבֵא, דְּלֵאוּ אִיהוּ אָדָם, וְלֵא בְּכֻלָּא דְּאָדָם הוּא,
 וְשְׂכִינְתָא לָא שְׂרִיָא עֲלוּהִי, בְּגִין דְּאִיהוּ פְּגִים,
 וְאִקְרִי בְּעַל מוּם, וּמְאִרִי דְּמוּמָא אֲתַרְחַקָא מִכְּלָא,
 כָּל שְׂפִין לְמַדְבְּחָא לְקַרְבָּא קַרְפְּנָא.

וְנָדָב וְאֶבְיָהוּא אוֹכְחָן, דְּכִתְיִב, (ויקרא ט) וַתַּעַז אִשׁ
 מִלִּפְנֵי יי'. וּבְגִינֵי כֶּךָ כְּתִיב, אָדָם פִּי יִקְרִיב
 מִכֶּם קַרְפִּין לִיי', אָדָם דְּאֲשַׁתְּכַחוּ דְּכַר וְנוֹקְבָא, הֵאִי
 חַוִּי לְקַרְבָּא קַרְפְּנָא דָּא, וְלֵא אֲחֵרָא.

וְאָמַר רַבִּי אַבְא, אַף עַל גַּב דְּאוּקְמוּהָ לְנָדָב
 וְאֶבְיָהוּא בְּמִלָּה אֲחֵרָא, הָכִי הוּא וְדָאִי.
 אַבְל קְטֻרֶת, עֲלָאָה הוּא מְכַל קַרְפְּנִין דְּעֲלֻמָּא.

 לְשׁוֹן הַקּוּדֻשׁ

שְׂפִין לְמוּנַח לְהַקְרִיב קַרְפִּין.
 וְנָדָב וְאֶבְיָהוּא מוֹכִיחִים, שְׂפָתוֹב (ויקרא י)
 וַתַּעַז אִשׁ מִלִּפְנֵי ה'. וּמִשׁוּם כֶּךָ כְּתוּב,
 אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קַרְפִּין לִי. אָדָם
 שְׂנַמְצָאוּ זְכָר וּנְקֵבָה, זֶה רְאוּי לְהַקְרִיב
 אֶת הַקְּרָפִין הַזֶּה וְלֵא אַחֵר.

וְאָמַר רַבִּי אַבְא, אַף עַל גַּב שְׂפָאֲרוּהָ
 אֶת נָדָב וְאֶבְיָהוּא בְּדָבָר אַחֵר, כֶּךָ הוּא

כֵּן רְאָה, אָדָם פִּי יִקְרִיב, לְהוֹעִיז אֶת מִי
 שְׂלֵא נִשְׂא, שְׂהֲרִי קַרְפִּינוּ אִינוּ קַרְפִּין,
 וּבְרַכּוֹת לֵא נִמְצְאוֹת אֲעִלוּ (על ידו), לֵא
 לְמַעְלָה וְלֵא לְמַטָּה. מִמִּשְׁמַע שְׂפָתוֹב
 אָדָם פִּי יִקְרִיב, שׁוּנָה כָּאן, שְׂאִינוּ אָדָם,
 וְאִינוּ בְּכֻלָּל שָׁל אָדָם, וְשְׂכִינְיָה אִינְהָ
 שׁוּרָה עָלָיו מִשׁוּם שֶׁהוּא פְּגִים, וּנְקָרָא
 בְּעַל מוּם, וּבְעַל מוּם מְרַחֵק מִן הַכֹּל, כָּל

דְּעָלִיָּה אֶתְבָּרְכֵן עַלְאֵי וְתַתְּאֵי. וְקַרְבָּנָא דָּא דְאִיְהוּ
 לְעִילָא מִכָּל קַרְבָּנִין לָא אֶתְחַזֵּון אִינוּן לְקַרְבָּא,
 דְּהָא לָא אֶתְנַסְבִּיבוּ, לְקַרְבָּנָא לָא אֶתְחַזֵּון, כָּל שְׁפִן
 לְמַלְיָן עַלְאֵין, דִּיתְבָּרְכוּן עַל יְדֵיהוּ.

וְאֵי תִימָא וַתַּעֲזֵא אִשׁ מִלְפָּנֵי יְיָ וַתֹּאכַל אוֹתָם,
 אִמְאֵי. לְבַר נֶשׁ דְּאַתָּא קָמִי מְטְרוֹנִיתָא,
 לְבִשְׂרָא לָהּ דְּהָא מִלְכָּא אֶתִּי לְבִיתָהּ, וַיִּשְׁרֵי בָּהּ
 בְּמְטְרוֹנִיתָא, לְמַחְדֵּי עֵמָה. אַתָּא לְקָמִי מִלְכָּא,
 חָמָא מִלְכָּא הֵהוּא בַר נֶשׁ דְּאִיְהוּ מְאָרִי דְמוֹמִין.
 אָמַר מִלְכָּא, לָאוּ הוּא יְקָרָא דִּילִי, דְּעַל יְדוּי דְּהָאֵי
 פְּגִים, אִיעוּל לְמְטְרוֹנִיתָא. אִדְהָכִי אֶתְקַנַּת
 מְטְרוֹנִיתָא בִּיתָא לְמִלְכָּא, בִּינוּן דְּחָמָאֵת דְּמִלְכָּא
 הָזָה זְמוּן לְמִיתִי לְגַבְהָ, וְתֵהוּא בַר נֶשׁ גְּרִים
 לְאַסְתְּלָקָא מִלְכָּא מִינָהּ, כְּדִין פְּקִידַת מְטְרוֹנִיתָא
 לְקַטְלָא לְהֵהוּא בַר נֶשׁ.

לשון הקודש

אותם, למה? לאדם שבא לפני הגבירה
 לבשר לה ששרי המלך בא לביתה,
 וישרה עם הגבירה לשמח עמה. בא לפני
 המלך, ראה המלך שאותו אדם הוא
 בעל מומים. אמר המלך: אין זה כבודי
 שעל ידי הפגום הזה אכנס אל הגבירה.
 בין כך התקינה הגבירה את הבית
 למלך. בין שראתה שהמלך היה מומן

ודאי. אבל קטרת היא עליונה מכל
 הקרבנות של העולם, שעליה מתברכים
 עליונים ותחתונים, והקרפן הזה שהוא
 מעל לכל הקרבנות לא ראויים הם
 לקרבו, ששרי לא נשאו לקרפן לא היו
 ראויים, כל שפן לדברים עליונים
 שיתברכו על ידם.

ואם תאמר, ותעז אש מלפני ה' ותאכל

כִּי בְּזִמְנָא דְעָאלוּ נָדָב וַאֲבִיהוּא, וּקְטֹרֶת בְּיַדֵּיהוּ,
תָּדַת מִטְרוֹנֵיתָא, וְאֶתְתַּקְנַת לְקַבְּלָא לְמַלְכָּא.
בֵּינוּ דְחָמָא מַלְכָּא אֵינוּן גְּבַרִין פְּגִימִין, מְאִרִי
דְמוּמִין, לָא בְעָא מַלְכָּא דְעַל יַדֵּיהוּ יֵיתִי לְמִשְׁרֵי
עֲמָה, וְאֶסְתַּלַּק מַלְכָּא מִנָּה. כִּד חֵמַת מִטְרוֹנֵיתָא
דְבִגְנֵייהוּן אֶסְתַּלַּק מַלְכָּא מִנָּה, מִיַּד וַתֵּצֵא אִישׁ
מִלְפָּנֵי יי' וַתֹּאכַל אוֹתָם.

וְכָל דָּא בְּגִין דְּמֵאן דְּלֹא אֶתְנַסֵּיב הוּא פְּגִים.
מְאִרִיָּה דְמוּמִין קָדָם מַלְכָּא, קְדֻשָּׁה דְּמַלְכָּא
אֶסְתַּלַּק מִנָּה, וְלֹא שְׂרִיא בְּפִגְמִיו. וְעַל דָּא כְּתִיב
אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן, מֵאן דְּאִקְרִי אָדָם
יִקְרִיב, וּמֵאן דְּלֹא אִקְרִי אָדָם לָא יִקְרִיב.
מִן הַבְּהֵמָה כֹּלֵל. מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן פָּרֹט, לְבַתָּר
אֵלֶּיךָ דְּבִשְׂרֵיךָ לְמִיכָל, וּדְלֹא כִּשְׂרֵיךָ לְמִיכָל

לשון הקודש

מִמְנָה, מִיַּד - וַתֵּצֵא אִישׁ מִלְפָּנֵי ה'
וַתֹּאכַל אוֹתָם.

וְכָל זֶה מִשּׁוּם שְׂמִי שְׂלֵא נִשְׂא הוּא פְּגוּם.
בְּעֵלֵי מוּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, קְדֻשַׁת הַמֶּלֶךְ
מִסְתַּלַּקַת מִמֶּנּוּ וְלֹא שׁוֹרָה בְּפָנָם. וְלִכְּן
כְּתוּב אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן. מִי
שְׁנִקְרָא אָדָם - יִקְרִיב. וּמִי שְׂלֵא נִקְרָא
אָדָם - לֹא יִקְרִיב.

מִן הַבְּהֵמָה - כֹּלֵל. מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן
- פָּרֹט. אַחַר כֵּן אֵלֶּיךָ שְׂבִשְׂרֵיךָ לְאֹכַל,

לְבֵא אֱלִיָּה, וְאוֹתוֹ אָדָם גָּרַם שְׁהַמְלִיךְ
יִסְתַּלַּק מִמְנָה, אִזְ צוֹנְתָה הַגְּבִירָה לְהַרְגֵי
אֶת אוֹתוֹ אָדָם.

כִּי בְּזִמְנָא שְׁנַבְּנָסוּ נָדָב וַאֲבִיהוּא וּקְטֹרֶת
בְּיַדֵּיהֶם, שְׂמִחָה הַגְּבִירָה, וְהִתְתַּקְּנָה
לְקַבֵּל אֶת הַמֶּלֶךְ. בֵּינוּן שְׂרָאָה הַמֶּלֶךְ
אוֹתָם אֲנָשִׁים פְּגוּמִים, בְּעֵלֵי מוּמִים,
לֹא רָצָה הַמֶּלֶךְ שְׁעַל יָדָם יִבֵּא לְשֵׁרוֹת
עֲמָה, וְהִסְתַּלַּק מִמְנָה הַמֶּלֶךְ. כְּשִׂרְאָתָה
הַגְּבִירָה שְׂבִגְלָלָם הִסְתַּלַּק הַמֶּלֶךְ

אָסִיר לְקַרְבָּא. וְלֹאֲתֵר אֲחֵרָא אֶסְתְּלִיקוּ אֵינּוֹן
 דְּכַשְׁרֹן וְאֵינּוֹן דְּלֹא כַשְׁרֹן.

אִם עוֹלָה קָרְבְּנוֹ, (ויקרא א) רַבִּי תִּיַּא פֶּתַח, (ישעיה נה) כִּי
 לֹא מִחֲשַׁבְתִּי מִחֲשְׁבוֹתֵיכֶם וְלֹא דַרְכֵיכֶם דַּרְכֵי.
 כִּי לֹא מִחֲשַׁבְתִּי מִחֲשְׁבוֹתֵיכֶם, מִחֲשַׁבְתִּי כְּתוּב חָסֵר
 בְּלֹא ו', תָּא חַיִּי, מִחֲשָׁבָה דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא, הִיא
 עֲלָאָה וְרִישָׁא דְכֻלָּא, וּמַהֲהִיא מִחֲשָׁבָה אֶתְפָּשְׁטוּ
 אֲרַחֲוּ וּשְׁבִילִין, לְאֶשְׁתַּכְּחָא שְׁמָא קַדִּישָׁא,
 וְלֹאֲתַקְנָא לִיה בְּתַקְוֵנוּי כְּדָקָא יָאוֹת. וּמַהֲהִיא
 מִחֲשָׁבָה אֶתְנַגִּיד וְנִפְיָק וְנִפְיָק שְׁקִיּוּ דְנִגְנָתָא דְעַדְוּ.
 לְאֶשְׁקָאָה כֻלָּא. וּמַהֲהִיא מִחֲשָׁבָה, קוּיִמִּין עֲלֵאִין
 וְתַתְּאִין. וּמַהֲהִיא מִחֲשָׁבָה, מִשְׁתַּכַּח תּוֹרָה שְׁכַכְתָּב
 וְתּוֹרָה שְׁבַעַל פֹּה.

לשון הקודש

היא עליונה וראש של הכל, ומאותה
 מחשבה התפשטו דרכים ושבילים
 להמצא השם הקדוש ולתקנו בתקונו
 בראוי. ומאותה מחשבה נשפעת ויוצאת
 השקאת גן העדן להשקות את הכל.
 ומאותה מחשבה קימים עליונים
 ותחתונים. ומאותה מחשבה נמצאת
 תורה שבכתב ותורה שבעל פה.

ושלא כשרים לאכילה אסור להקריב.
 ולמקום אחר הסתלקו אותם שכשרים
 ואותם שלא כשרים.

אם עלה קרבנו. רבי תיַא פתח, (ישעיה נה)
 כי לא מחשבתי מחשבותיכם ולא
 דרכיכם דרכי. כי לא מחשבתי
 מחשבותיכם, מחשבתי כתוב חסר בלא
 ו'. בא ראה, מחשבת הקדוש ברוך הוא

מִחֲשָׁבָה דְּבַר נֶשׁ, הִיא רִישָׁא דְּכֻלָּא, וּמִתְּהִיא
 מִחֲשָׁבָה, אֶתְפָּשְׁטוּ אֲרַחֲיוּ וּשְׁבִילִין,
 לְאַסְטָאָה אֲוֲרַחֲיוּ, בְּהֵאֵי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְּאֲתִי.
 וּמִתְּהִיא מִחֲשָׁבָה, אֶתְנַגִּיד וְנִפְיָק זִוְהָמָא דְּיִצְר
 הָרַע, לְאַבְּאָשָׁא לִיה וּלְכֻלָּא. וּמִתְּהִיא מִחֲשָׁבָה,
 אֶשְׁתַּכְּחוּ עֵבִירוֹת הַטָּאוֹת וּזְדוֹנוֹת, עֲבוּדָה זָרָה,
 גְּלוּי עֲרִיזוֹת וּשְׁפִיכוֹת דְּמִים. וְעַל דָּא, כִּי (דף ו' ע"א) לֹא
 מִחֲשַׁבְתִּי מִחֲשָׁבוֹתֵיכֶם.

וּבְגִין כֹּד, רִישָׁא דְּכֻלָּא כְּתִיב, אִם עוֹלָה קָרַבְנוּ.
 מִן הַבָּקָר, וְלֹא בָּקָר, וּמֵאֵן אִיהוּ. פֶּר בֶּן
 בָּקָר אִיהוּ, דְּאִיהוּ דְּבַר.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִן הַבָּקָר סֵתֶם, וְחִזֹּר וּפִירֵשׁ זָכָר
 תָּמִים יִקְרִיבְנוּ, זָכָר וְלֹא נִקְבָּה, דְּהָא דְּבַר
 אֶשְׁתַּמוּדַע לְעִילָא, וְנוֹקְבָא אֶשְׁתַּמוּדַעָא לְתַתָּא. וְכֵן
 מִן הַצֹּאֵן מִן הַכֹּבָשִׁים וּמִן הָעִזִּים.

לְשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ

מִחֲשַׁבְתִּי מִחֲשָׁבוֹתֵיכֶם.
 וּמֵשׁוּם כֹּד בְּרִאשׁ הַכֹּל כְּתוּב, אִם עֹלָה
 קָרַבְנוּ. מִן הַבָּקָר, וְלֹא בָּקָר, וּמִי הוּא?
 הוּא פֶּר בֶּן בָּקָר, שֶׁהוּא זָכָר.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִן הַבָּקָר סֵתֶם, וְחִזֹּר
 וּפִרֵשׁ - זָכָר תָּמִים יִקְרִיבְנוּ, זָכָר וְלֹא
 נִקְבָּה, שֶׁהָרִי זָכָר נוֹדַע לְמַעְלָה וְנִקְבָּה
 נוֹדַעַת לְמַטָּה. וְכֵן מִן הַצֹּאֵן וּמִן הַכֹּבָשִׁים

מִחֲשַׁבְתִּי הָאָדָם הִיא הָרִאשׁ שֶׁל הַכֹּל,
 וּמֵאוֹתָהּ מִחֲשָׁבָה מִתְפָּשְׁטִים דְּרָכִים
 וּשְׁבִילִים לְהַסִּיט אֶת דְּרָכָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא. וּמֵאוֹתָהּ מִחֲשָׁבָה שׁוֹפַעַת
 וְיוֹצֵאת זְהֻמַּת הַיִּצְר הָרַע לְהָרַע לוֹ וּלְכֹל.
 וּמֵאוֹתָהּ מִחֲשָׁבָה נִמְצְאוֹת עֵבִירוֹת,
 הַטָּאוֹת וּזְדוֹנוֹת, עֲבוּדָה זָרָה, גְּלוּי עֲרִיזוֹת
 וּשְׁפִיכוֹת דְּמִים. וְעַל זֶה, כִּי לֹא

מָאן דְּאָתִי לְעוֹלָה, בְּלִהּוּ דְבַר, וְלֹא נִוְקְבָא, בְּגִין
 דְּעוֹלָה עוֹלָה עַל הַלֵּב, עַל הַלֵּב וְדָאי,
 וְאַשְׁתְּמוּדַע מָאן דְּקָאִים עַל הַלֵּב. וּבְגִין כִּד סְלָקָא
 לְעֵילָא, וּבְלִהּוּ דְבָרִין. וְעַל דָּא פְּתַח קְרָא בְּרִישָׁא
 בְּעוֹלָה יִתִּיר מְכַל שְׂאָר קְרַבְנִין, דְּהָא מַחְשָׁבָה
 רִישָׁא דְכֻלָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִי הָכִי בְּאַתֵּר דְּמַחְשָׁבָה
 דְּלְעֵילָא בְּעֵינָא לְקַרְבָּא, אָמַאי לְתַתָּא
 יִתִּיר. לָא הָזָה בְּיַדִּיה. אַתָּא לְקַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן,
 אָמַר לִיָּה, רִישָׁא דְכֻלָּא מַחְשָׁבָה הוּא, וְסִיּוּמָא
 דְּהָהִיא מַחְשָׁבָה אַתֵּר דְּאַקְרִי בְקָר, וּמַאי אִיְהוּ.
 הַהוּא סִיּוּמָא דְגוּפָא, דְמַבְסֵם לְנוֹקְבָא. כִּד מַחְשָׁבָה
 דְּבַר נָשׁ, רִישָׁא דְכֻלָּא. סִיּוּמָא דְּהָהִיא מַחְשָׁבָה, כִּד
 אַתְעָבִיד עוֹבְדָא. אִימָתִי. בְּבִקְר. הָדָא הוּא
 דְכַתִּיב, (מִכָּה ב) הוּי חוֹשְׁבֵי אָוֶן וּפּוֹעְלֵי רָע, אִימָתִי,

לשון הקודש

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם כִּד, בְּמָקוֹם שֶׁל
 מַחְשָׁבָה שֶׁל מַעְלָה צָרִיךְ לְהַקְרִיב. לָמָּה
 לְמַסָּה יוֹתֵר? לֹא הִנֵּה בְּיָדוֹ. בָּא לְפָנַי רַבִּי
 שְׁמַעוֹן. אָמַר לוֹ, הָרֹאשׁ שֶׁל הַכֹּל הוּא
 מַחְשָׁבָה, וְסִיּוּם שֶׁל אוֹתָהּ מַחְשָׁבָה מְקוֹם
 שְׁנִקְרָא בְקָר, וּמִיְהוּ? אוֹתוֹ סִיּוּם הַגּוֹף
 שְׁמִבְשֵׁם אֵת הַנִּקְבָּה. כִּד מַחְשָׁבָה שֶׁל
 אָדָם רֹאשׁ שֶׁל הַכֹּל. הַסִּיּוּם שֶׁל אוֹתָהּ

וּמִן הָעוֹיִם.

מִי שְׂפָאִים לְעוֹלָה - בְּלָם זָכַר, וְלֹא
 נִקְבָּה, מִשּׁוּם שְׁעוֹלָה עוֹלָה עַל הַלֵּב, עַל
 הַלֵּב וְדָאי, וְנוֹדַע מִי שְׁעוֹמֵד עַל הַלֵּב.
 וּמִשּׁוּם כִּד עוֹלָה לְמַעְלָה, וְכֻלָּם זָכְרִים.
 וְלָכֵן פְּתַח הַכְּתוּב בְּרֹאשׁ בְּעוֹלָה יוֹתֵר
 מְכַל שְׂאָר הַקְּרַבְנוֹת, שֶׁהָרִי הַמַּחְשָׁבָה
 הוּא הָרֹאשׁ שֶׁל הַכֹּל.

עַל מִשְׁכְּבוֹתָם בְּאוֹר הַבֶּקֶר יַעֲשִׂיהָ. וְעַל דָּא לְהֵהוּא
אֶתְר דְּמַחְשָׁבָה, מַחְשָׁבָה אִסְתְּלִיק. וְעוֹבְדָא
מִתְקַרְבָּא לְסִיּוּמָא דְּמַחְשָׁבָה וְדָאי.

רַבִּי אֲחָא הָוּה אָזִיל בְּאַרְחָא, וַהֲוֵה עֲמִיה רַבִּי
יְהוּדָה, עַד דִּהּוּוּ אֲזִילִי, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָא
דְּתַנִּינָן בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, בְּתוּלָה דְּאֶתְפְּרָכָא מִן
שְׁבַע (ס"א מִיִּשְׂרָאֵל), דְּאֶקְרִי בֵּת שְׁבַע, וְאוֹקְמוּהָ בְּכַמְהָ
אֶתְר. וּבְתוּלָה לְתַתָּא, יִרְתָּא ז' בְּרָכוֹת בְּגִינָהּ. וְהָא
כְּתִיב וְאִתָּה בֶן אָדָם שָׂא קִינָה עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל,
וְדָאי עָלָה אֶתְמַר, עַל בְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל. וְדָא קִשְׂיָא
מִכְּלָא, דְּכְתִיב (עֲמוֹס ה) נִפְלְאָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוּלַת
יִשְׂרָאֵל. וְהָא דְקָא אָמְרִי בְּלָהּוּ חֲבַרְיָא בְּמִלָּה דָּא
שְׁפִיר הוּא. אֲבָל אִי פְּרֻשָׁתָא אֶתְמַר בְּאַרְחָה נְחָמָה
הַיִּינָן אָמְרִי חֲבִי. אֲבָל בְּהָא קִינָה אֶתְמַר, וְהָא
קָרָא אוֹכַח חֲבִי.

לְשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ

יהודה, זה ששנינו בתולת ישראל,
בתולה שהתברכה מן שבע (מישראל),
שנקראת בת שבע, ופרשוה בכמה
מקומות. ובתולה למטה ירשה שבע
ברכות בגללה. ודרי בתוב, ואתה בן
אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי
עליה נאמר, על בנסת ישראל. וזה קשה
מהבל, שכתוב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף

מחשבה, פשנעשה מעשה, מתי? בבקר.
זהו שכתוב (מיכה ב) הוי חשבי און ופעלי
רע. אימתי? על משכבותם באור הבקר
יעשוה. ועל בן לאותו מקום של מחשבה,
המחשבה עולה, והמעשה מתקרב לסיום
המחשבה ודאי.

רבי אחא היה הולך בדרך, והיו עמו
רבי יהודה. עד שהיו הולכים, אמר רבי

אָמַר לִיה וַדַּאי הָכִי הוּא, וְהָא תָּוּה קַשְׂיָא לִי
 תְּהוּא מְלָה יַתִּיר מִכְּלָא, וְאַתִּינָן לְגַבֵּי דְרַבֵּי
 שְׁמַעוֹן, בְּחִשּׁוֹן דְּאַנְפִּין. אָמַר לִי, מַחִיזוּ דְאַנְפִּיךָ,
 אֲשֶׁתְּמוֹדַע מַה דְּבִלְבָךְ. אֲמִינָא לִיה וַדַּאי, דְּאַנְפִּי
 וְלַבֵּי שְׁוִין. אָמַר לִי אֵימָא לִי מְלָךְ. אֲמִינָא לִיה,
 כְּתִיב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, מָאן
 דְּאִית לִיה רוּגְזָא בְּדַבְּתָהּ, וְנִפְקָא מֵינְהּ, לֹא
 תִּתְדַר לְעֵלְמִין, אִי הָכִי וְוִי לְבָנִין דְּאַתְתָּרְכוּ עִמָּה.
 אָמַר לִי, וְלֹא סֵיגִי לָךְ מַה דְּאַמְרוּ כְּלָהּ חֲבַרְיָא.
 אֲמִינָא, הָא שְׁמַעְנָא מַלְיִיהוּ, דְּהוּה מִרְחַמֵּי, וְלֹא
 מַתִּישְׁבֵּן בְּלַבְּאֵי.

אָמַר, כָּל מַה דְּאַמְרוּ חֲבַרְיָא כְּלָא שְׁפִיר וַיָּאוֹת,
 אָבֵל וְוִי לְדָרָא כַּד רַעִינָן לָא מִשְׁתַּכְּחִין,
 וְעָנָא סָאטָן וְאַזְלִין, וְלֹא יַדְעִין לְאֵן אַתָּר אַזְלִי, לֹא

לשון הקודש

דְּבַרְךָ. אָמַרְתִּי לוֹ, כְּתוּב נִפְלָה לֹא
 תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. מִי שֵׁישׁ לוֹ
 רִגְזוּ בְּאַשְׁתּוֹ וַיַּעֲזָה מִמֶּנּוּ, לֹא תִחַד
 לְעוֹלָמִים. אִם כֵּן, אִזֵּי לְבָנִים שְׁנַרְשׁוּ
 עִמָּה. אָמַר לִי, וְלֹא מִסְפִּיק לָךְ מַה
 שְׁאַמְרוּ כָּל הַחֲבַרִּים? אָמַרְתִּי, הֲרֵי
 שְׁמַעְתִּי דְּבַרְיָהֶם, שְׁהִיוּ מֵאַהֲבָה, וְלֹא
 מַתִּישְׁבִּים בְּלַבֵּי.

אָמַר, כָּל מַה שְׁאַמְרוּ הַחֲבַרִּים יָפָה
 וַנְּאָה, אָבֵל אִזֵּי לְדוֹר בְּשִׁהְרוּעִים אִין

קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. וְזֶה שְׁאַמְרוּ כָּל
 הַחֲבַרִּים בְּדִבְרֵי זֶה הוּא יָפָה. אָבֵל אִם
 הִפְרָשָׁה נְאֻמָּה בְּדִבְרֵךְ שֶׁל נַחְמָה, הִינֵנו
 אוֹמְרִים כֵּן, אָבֵל בְּקִינָה הִזוּ נְאֻמָּה, וְהֲרֵי
 הַכְּתוּב מוֹכִיחַ כֵּן.

אָמַר לוֹ, וַדַּאי כֵּן זֶה, וְהֲרֵי הִנֵּה קִשְׁיָא לִי
 אוֹתוֹ דְּבַר יוֹתֵר מִכְּלָל, וּבְאֵנוּ אֵל רַבֵּי
 שְׁמַעוֹן בְּחִשּׁוֹנוֹת פְּגִימִים. אָמַר לִי, מִפְּרָאָה
 פְּגִיף גוֹדַע מַה שְׁבִלְבָךְ. אָמַרְתִּי לוֹ, וַדַּאי
 שְׁפִנֵּי וְלַבֵּי שְׁוִים. אָמַר לִי, אָמַר לִי

לִימִינָא וְלֹא לְשִׁמְאַלָּא. וְדַאי הֵאֵי קָרָא בְּעֵינָא
לְמַנְדַּע, וּבְכֻלְהוּ גְלִיזִין לְאֵינוּן דְּחִמְמָן בְּאַרְחָא
דְּאוּרֵייתָא בְּאַרְחַ קְשׁוּט.

תָּא חָזִי, בְּכֻלְהוּ גְלוּזוּתָא דְגָלוּ יִשְׂרָאֵל, לְכֻלְהוּ שְׁוִי
זְמָנָא וְקִצָּא, וּבְכֻלְהוּ חָזוּ יִשְׂרָאֵל תִּיבִין
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְתוּלַת יִשְׂרָאֵל הָוּה תָּבַת
לְאַתְרָהּ, בְּהָהוּא זְמָנָא דְגִזּוּר עָלָה. וְהַשְׁתָּא
בְּגְלוּזוּתָא דָּא בְּתַרְאָה לָאו חָכִי, דְּהָא הֵיא לָא תִיתוּב
חָכִי בְּזְמַנֵּי אַחֲרֵינֵי, וְהֵאֵי קָרָא אוּכְחַ, דְּכְתִיב נְפֻלָּה
לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, נְפֻלָּה וְלֹא אוֹסִיף
לְהַקִּימָה לָא כְּתִיב.

מְתַל לְמַלְכָּא דְרַגְזוּ עַל מְטְרוּנֵיתָא, וְאַשְׁדֵּי לָהּ
מֵהִיכְלִיחַ, לְזְמָנָא יְדִיעָא. פִּד הָוּה מְטִי
הָהוּא זְמָנָא, מִיַּד מְטְרוּנֵיתָא הָוּת עָאלַת וְתָבַת קָמִי

לְשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ

זְמַן שְׁגוּר עָלֵיהּ. וְעַכְשָׁו בְּגְלוּת הַאֲחֵרוּנָה
חָזוּ אֵינוּן כְּדָ, שְׁהֲרֵי לֹא לֹא תִשׁוּב כְּדָ
כְּמוּ בְּפַעְמִים הַאֲחֵרוֹת. וְהַפְּסוּק הָוּה
מוּכַחַ, שְׁפַתוּב נְפֻלָּה לֹא תוֹסִיף קוּם
בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. נְפֻלָּה וְלֹא אוֹסִיף
לְהַקִּימָה לָא כְּתוּב.

מְשַׁל לְמַלְכָּא שְׁרַגְזוּ עַל הַגְּבִירָה וְזָרַק
אוּתָהּ מֵהִיכְלוּ לְזְמַן יְדוּעַ. בְּשִׁהָהּ מְנִיעַ
אוּתוּ זְמַן, מִיַּד הַגְּבִירָה הִיָּתָה נְכַנְסַת

נְמַצָּאִים, וְהַצָּאן סוּמִים וְהוֹלְכִים, וְלֹא
יִוֹדְעִים לְאִיָּהּ מְקוּם הוֹלְכִים, לֹא יְמִינָה
וְלֹא שְׁמַאֲלָה. וְדַאי שְׁפַסּוּק זֶה עָרִיךְ
לְהַפִּיר, וּכְלָם גְּלוּזִים לְאוּתָם שְׁרוּאִים
בְּדַרְךְ הַתּוֹרָה בְּדַרְךְ אַמַּת.

פִּא רָאָה, בְּכָל הַגְּלִיּוֹת שְׁגָלוּ יִשְׂרָאֵל,
לְבָלְזָן שָׁם זְמַן וְקוֹן, וּבְכָלְזָן הָיוּ יִשְׂרָאֵל
שְׁבִיבִים לְקוּדְשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבְתוּלַת
יִשְׂרָאֵל הִיָּתָה שְׁבָה לְמַקּוּמָהּ, בְּאוּתוּ

מִלֶּכָּא. וְכֵן זְמַנָּא חַד, וַתִּרִין, וַתִּלַּת זְמַנִּין. לְזְמַנָּא
בְּתַרִּיתָא, אַתְרַחֲקַת מִהִיכְלָא דְמִלֶּכָּא, וְאַשְׁדִּי לָהּ
מִלֶּכָּא מִהִיכְלִיהָ לְזְמַנָּא רַחִיקָא. אָמַר מִלֶּכָּא, הֲאִי
זְמַנָּא לָאו הוּא כְּשָׂאָר זְמַנִּין דְּהִיָּא תִּיתִי קָמָאֵי חָכִי,
אַלָּא אָנָּא אִיזִיל עִם כָּל פְּנֵי הִיכְלֵי וְאַתְּבַע עָלֶיהָ.

כִּד מָטָא לְגַבְהָ, חָמָא לָהּ דְּהָוָה שְׂכִיבַת לְעַפְרָא.
מָאן חָמָא יִקְרָא דְמִטְרוּנִיתָא בְּהִיָּא ^(דף ר' 1)
זְמַנָּא, וּבְעוֹתִין דְּמִלֶּכָּא לְקַבְּלָהּ עַד דְּאַחִיד לָהּ
מִלֶּכָּא בִּידוּי, וְאוֹקִים לָהּ, וְאַיִתִּי לָהּ לְהִיכְלִיהָ,
וְאוּמֵי לָהּ דִּלָּא יַתְפָּרֵשׁ מִיְנָהּ לְעֶלְמוֹן, וְלָא
יַתְרַחֵיק מִיְנָהּ.

כִּד קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל זְמַנִּין דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל
בְּגָלוּתָא, כִּד הָוָה מָטִי זְמַנָּא, הִיא אַתִּיָּאת
וְהִדְרַת קָמֵי מִלֶּכָּא. וְהַשְׁתָּא בְּגָלוּתָא דָּא לָאו חָכִי,

לְשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ

שׁוֹכְבַת בְּעַפְרָא. מִי רָאָה אֶת כְּבוֹד
הַנְּבִיָּה בְּאוֹתוֹ זְמַן וְאֶת בְּקָשׁוֹת הַמֶּלֶךְ
בְּנִגְדוֹתָי, עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ אוֹחֵז אוֹתָהּ בְּיָדוֹ
וּמְקִים אוֹתָהּ, וּמְבִיא אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ,
וְנִשְׁבַּע לָהּ שֶׁלֹּא יִפְרֹד מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים
וְלֹא יַתְרַחֵק מִמֶּנָּה.

כִּד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא – כָּל זְמַן שֶׁכִּנְסַת
יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּת, כְּשֶׁהִיא מְגִיעַ הַזְּמַן, הִיא

וְשׁוֹבָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וְכֵן פַּעַם אַחַת וּשְׁתַּיִם
וְשָׁלֹשׁ פַּעַמִּים. לַפַּעַם הָאַחֲרוֹנָה הַתְּרַחֲקָה
מִהִיכַל הַמֶּלֶךְ, וְהַשְׁלִיךְ אוֹתָהּ הַמֶּלֶךְ
מִהִיכְלוֹ לְזְמַן רַחוּק. אָמַר הַמֶּלֶךְ, הַפַּעַם
הַזֶּה אֵינָה כְּשָׂאָר הַפַּעַמִּים שֶׁהִיא תַּחֲזוֹר
לְפָנֵי כִד, אַלָּא אֲנִי אֵלֶךְ עִם כָּל פְּנֵי
הִיכְלֵי וְאַבְבַּקֵּשׁ אוֹתָהּ.

כְּשֶׁהִגִּיעַ אֵלֶיהָ, רָאָה אוֹתָהּ שֶׁהִיָּתָה